

- 3) Artykuł 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „państwa, w którym naruszenie to miało miejsce” w rozumieniu tego przepisu odnosi się do państwa położenia miejsca, gdzie wystąpiło zdarzenie powodujące szkodę. W okolicznościach, w których temu samemu pozwanemu zarzucane są różne działania stanowiące naruszenie, a popełnione w różnych państwach członkowskich, aby określić zdarzenie powodujące szkodę, nie należy odnosić się do każdego zarzucanego działania stanowiącego naruszenie, lecz należy ocenić w sposób całościowy zachowanie wspomnianego pozwanego w celu określenia miejsca, gdzie zostało lub może zostać dokonane przez niego pierwotne działanie stanowiące naruszenie, leżące u źródła zarzucanego zachowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Peter Puškár / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy

(Sprawa C-73/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8 i 47 — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuły 1, 7 i 13 — Przetwarzanie danych osobowych — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Sporządzenie wykazu danych osobowych — Przedmiot — Pobór podatku — Zwalczanie oszustw podatkowych — Kontrola sądowa — Ochrona swobód i praw podstawowych — Uzależnienie dopuszczalności wniesienia środka prawnego do sądu od wymogu uprzedniego złożenia zażalenia administracyjnego — Dopuszczalność takiego wykazu jako środka dowodowego — Warunki legalności przetwarzania danych osobowych — Realizacja zadań wykonywanych w interesie publicznym przez administratora danych)

(2017/C 402/04)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Puškár

Strona przeciwna: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy

Sentencja

- 1) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, które uzależniają dopuszczalność wniesienia środka prawnego do sądu przez osobę utrzymującą, że zagwarantowane jej dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych prawo do ochrony danych osobowych zostało naruszone, od uprzedniego wyczerpania środków odwoławczych dostępnych w ramach postępowania administracyjnego, pod warunkiem że konkretne zasady dotyczące wnoszenia tych środków odwoławczych nie naruszają w sposób dysproporcjonalny prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem, o którym mowa w tymże art. 47 karty. Szczególnie ważne jest, aby uprzednie wyczerpanie środków odwoławczych dostępnych w ramach postępowania administracyjnego nie opóźniało w znaczący sposób wszczęcie postępowania sądowego, aby wiązało się z zawieszeniem biegu przedawnienia dochodzonych praw i aby nie powodowało nadmiernych kosztów.
- 2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy odmówił dopuszczenia jako dowodu na naruszenie przyznanego na mocy dyrektywy 95/46 prawa do ochrony danych osobowych wykazu takiego jak wykaz, którego dotyczy postępowanie główne, przedstawionego przez osobę zainteresowaną i zawierającego dane osobowe tej osoby, w sytuacji gdy ta osoba uzyskała ten wykaz bez wymaganej prawem zgody administratora tych danych, chyba że odmowa taka jest przewidziana przez ustawodawstwo krajowe i nie narusza ani istoty prawa do skutecznej ochrony sądowej, ani zasady proporcjonalności.

- 3) Artykuł 7 lit. e) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on takiemu przetwarzaniu danych osobowych dokonanemu bez zgody zainteresowanych osób przez organy państwa członkowskiego do celów poboru podatków i zwalczania przestępstw podatkowych, do jakiego doszło w przypadku sporządzenia wykazu będącego przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, pod warunkiem, po pierwsze, że na mocy ustawodawstwa krajowego organom tym zostały powierzone zadania wykonywane w interesie publicznym w rozumieniu tego przepisu, że sporządzenie tego wykazu i wpisanie do niego nazwisk konkretnych osób jest rzeczywiście właściwe i konieczne dla osiągnięcia zamierzonych celów i że istnieją wystarczające przesłanki do tego, aby sądzić, że wciągnięcie tych osób do wykazu było uzasadnione, a po drugie, że wszystkie warunki legalności tego przetwarzania danych osobowych wynikające z dyrektywy 95/46 zostały spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 10.5.2016 r.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo) – Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs / Mercedes-Benz Financial Services UK Ltd

(Sprawa C-164/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 14 ust. 2 lit. b) — Dostawa towarów — Pojazdy samochodowe — Umowa leasingu finansowego z opcją wykupu]

(2017/C 402/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Strona pozwana: Mercedes-Benz Financial Services UK Ltd

Sentencja

Wyrażenie „umow[a] najmu [...], która zawiera klauzulę o przeniesieniu własności w następstwie normalnych zdarzeń nie później niż z chwilą zapłaty ostatniej raty”, użyte w art. 14 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że znajduje ono zastosowanie do umowy wzorcowej najmu z opcją wykupu, jeżeli z warunków finansowych umowy można wywnioskować, że skorzystanie z opcji jawi się jako jedyny gospodarczo racjonalny wybór, którego leasingobiorca może dokonać w odpowiednim czasie, jeżeli umowa została do końca wykonana, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.